

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**HET MOEIZAME LIEFDESLEVEN
VAN ATILA GALOP**

Een komedie in twee bedrijven

1880
door

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3197

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET MOEIZAME LIEFDESLEVEN VAN ATTILA GALOP* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/054
ISBN 978- 90385- 12709

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 5 heren)

ATTILA GALOP :

TERESA :

ADELAÏDE :

JUSTUS BOLL :

RAPHAËL BALLECOET :

DR. VERHOOG :

RAJA :

LEO SARTORIUS :

HENNY :

ANNA :

DECOR

Suggestie van een aantal hotelkamers en een deel van de gang.

EERSTE BEDRIJF

(op het bed een naakte vrouw, slapend. Op de voorgrond Attila Galop, de handen wringend)

ATTILA : Dit is een misverstand. Een misverstand! Ik begrijp niet... Deze vrouw... Mijn God, mijn hoofd! *(slaat er op)* Orde! Orde! Beheers jezelf! Gebruik het verstand, de systematiek, de menselijke eigenschap om via de rede orde en regelmaat te brengen in de chaos van het leven... *(hij beheerst zich)* Stilte! *(kijkt verwilderd om zich heen)* Psst... *(ademt diep)* Ik tel tot tien... een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven... *(kijkt om naar het bed)* Hoe is het mogelijk! Kalm... vanaf het begin... *(weer een diepe teug lucht)* Ik, Attila Galop, vertegenwoordiger van de Encyclopaedia Systematica Universalia, huur een kamer in dit hotel... ik stijg per lift omhoog... bijgestaan door een employé van het hotel, meedragend mijn monsterkoffer en mijn gewone koffer... de ene inhoudende tien van de dertig exemplaren van de Encyclopaedia... de andere inhoudende twee schone overhemden, twee schone onderbroeken, een kamerjas, een pyjama, toiletartikelen en Playboy... Ik betreed deze kamer, geef de man een kwartje, open mijn koffer, pak het maandblad, leg mij neder op bed... geef mij over aan erotische fantasieën... en... *(hij stukt, draait zich om, doet een stap naar het bed toe, kijkt)* Een vrouw... zo te zien volledig ongekleed... *(draait zich om naar het publiek toe, schudt het hoofd)* Het kan niet... ik... *(gebalde vuisten voor de ogen)* Beheers jezelf! *(slikt)* Goed... opnieuw... Ik, Attila Galop, vertegenwoordiger van de Encyclopaedia Systematica Universalia, huur een kamer... *(veegt zijn voorhoofd af, op vertrouwelijke toon)* Ik ben er niet aan gewend, weet u. Ik ben ongetrouwd, mijn liefdeleven... *(wuijft het weg)* Om te lachen. Ik lach er om. Geregeld. Haha. Zelfkennis is alles. Gnooti seauton. Dat is Grieks, betekent hetzelfde, niet dat ik Grieks spreek, gewoon de HBS, maar de klank... gnooti seauton... da's mooi, dat heeft chic... *(kijkt om)* Jasses, ligt ze er nog... *(kijkt terug)* Ik denk één ogenblik, als ik even niet kijk, dan is ze misschien weg... gewoon een droom... En hoe vaak ik dat niet gedroomd heb! Ik kom thuis... en er ligt een volledig ongeklede vrouw te bed... en nu... *(kijkt om)* Verdomd... ze is er nog...

(kijkt terug) Ik lig dus op bed, geef mij over aan erotische fantasieën... sta op, was m'n handen... Ga naar beneden, koop sigaretten en het nieuwe badnummer van De Lach... ik kom boven... pats, daar ligt ze... ik schrik... ik denk, ik ben in de verkeerde kamer... ik ren naar buiten... 't is mijn nummer wel... ik denk, ik heb niet goed gezien... ik ga weer naar binnen... knipper met m'n ogen... richt ze zich opeens op... *(kijkt om en kijkt op)* Jezus, ze richt zich opeens op, de deken valt naar beneden... ze strekt haar armen uit en roept: "Justus, ik hou van jou"... ik staar haar aan... ze valt achterover en slaapt weer.. Justus? Zei ze Justus? Ik hèét helemaal niet Justus! *(draait zich om, staart, draait weer terug)* Waarom moet me dat vandaag overkomen, terwijl ik juist vandaag een afspraak heb, die natuurlijk niet doorgaat, maar toch... Hoort u eens even, wat moet ik doen. *(stap naar voren)* Nee, nou eerlijk, wat doet een man, die de veertig nadert, die zijn liefdeleven op één sigarettenvloeijsje kan neerpennen, ik vraag u, wat doet zo'n man als opeens... *(wijst op het bed)* Moet ik nu weggaan... de portier bellen... weggaan... dit achterlaten... in mijn bed? Maar wat anders? Wat zeg ik als ze wakker wordt? Wie is Justus? Waar is Justus? Waarom heb ik geen ordentelijk liefdeleven? Waarom sta ik hier te beven als een riet? Wat... moet... ik... doen?

(in de gang komt het kamermeisje Henny snel op en klopt)

Wie is dat? Kan dat... Nee, nog niet... Wie dan? Justus!... Wat nu?... Ze slaapt nog... zal ik...

HENNY : *(klopt weer)* Meneer!

ATTILA : Ssst! *(rent naar de deur, doet open, snelt naar buiten, sluit de deur achter zich)*

HENNY : Meneer!

ATTILA : Wat is er? Waarom klop je?

HENNY : Er wacht beneden een meneer op u.

ATTILA : Een meneer op mij?

HENNY : Hier is zijn kaartje.

ATTILA : Wie... *(kijkt)* Ken ik niet.

HENNY : Nee, dat zal wel.

ATTILA : Echt niet. Ga nu, ga gauw, stuur hem weg.

HENNY : Ik geloof niet dat-ie 't doen zal. Da's meestal zo met ernstige heren die hier plotseling opduiken.

ATTILA : Waar heb je het over? Hoor je niet wat ik zeg? Stuur hem weg.

HENNY : Nou, nou, schreeuwt u niet zo, meneer! Ik denk nog, kom, ik ga effe persoonlijk waarschuwen, vanwege... eh... *(knikt naar de kamer)* ... mevrouw?

ATTILA : Jaja, 't is goed, de hemel mag weten waar je het over hebt. Hier, hier. *(geeft een gulden)*

HENNY : Dank u wel. Maar hij komt nog. *(ze gaat hoofdschuddend af)*

ATTILA : Dat personeel van tegenwoordig.

(Attila snelt weer naar binnen, het op het ogenblik dat Teresa zich kreunend omdraait)

O lieve hemel... *(hij blijft verbijsterd bij de deur staan)*

TERESA : Oooh... *(ze draait om en om, wordt wakker)* Oooh... *(ze wil zich oprichten)*

ATTILA : Alstublieft... past u op... *(hij rent naar haar toe, drukt de deken die bijna van haar af glijdt, weer omhoog)* Voor u 't weet glijdt die deken weg...

(ze staren elkaar aan)

TERESA : Justus...

ATTILA : Ik? Weet u het zeker?

TERESA : Justus... ik wist dat je er zo zou uitzien... blijf zo staan... nog even... ik wist het... *(ze strekt haar armen uit)*

ATTILA : Pas op! *(de deken dreigt weer af te glijden, hij drukt hem om haar heen)* De deken...

TERESA : En wat dan nog?

ATTILA : Het zou teveel zijn...

TERESA : Justus... zeg me... ben je teleurgesteld? Zoals ik er uitzie? Ben ik anders dan je dacht?

ATTILA : Heel anders. *(slikt)* Mevrouw, mejuffrouw... het is beter dat ik het zeg... God weet dat ik wou dat het anders was... maar u vergist zich...

TERESA : Hoezo?

ATTILA : Ik ... zou Justus willen zijn... gelóóft u mij... maar ik ben het niet...

TERESA : O nee?

ATTILA : Nee! Mijn naam is Attila Galop... vertegenwoordiger van de Encyclopaedia Systematica Universalia...

(Teresa lacht hartelijk, rolt tussen de dekens)

Mevrouw! Mejuffrouw!

TERESA : Echt iets voor jou... O Justus... *(ze rolt om van het lachen, de deken glijdt weer weg)*

ATTILA : Past u toch op! *(hij probeert de deken op zijn plaats te houden)*

(Henny klopt weer)

Wie is dat?

TERESA : Niet opendoen, Justus...

HENNY : *(roept)* Meneer! Meneer!

ATTILA : *(roept)* Wat is er nou?

HENNY : Toe nou, meneer!

ATTILA : *(tegen Teresa)* U excuseert me... *(opent de deur)* Wat is er nou?

HENNY : *(trekt hem naar buiten)* Meneer! Hij komt! Ik zei het toch al!

ATTILA : *(trekt de deur achter zich dicht)* Wie?

HENNY : Die meneer! Van beneden!

ATTILA : Ik heb niets met die meneer te maken!

HENNY : Als u maar geen herrie maakt, meneer!

(Henny draait zich om, botst op tegen dr., Verhoog, die opstormt)

VERHOOG : Pardon.

HENNY : *(gilt)* Jakkas! Houdt u het keurig, hè. Alstublieft. *(ze rent af)*

VERHOOG : Merkwaardig schepsel. *(kijkt haar na)*

ATTILA : Zoekt u mij?

VERHOOG : (*draait zich om*) Ah! Ja. Inderdaad. Is die deur dicht?

ATTILA : Die deur?

VERHOOG : Alstublieft?

ATTILA : (*controleert de deur achter zich*) Met wie heb ik het genoeg?

VERHOOG : Dr. Verhoog.

ATTILA : Galop.

(*ze schudden de hand*)

VERHOOG : Jaja. U hoeft tegenover mij geen valse naam te gebruiken, hoor. Ik weet alles.

ATTILA : Maar ik hèét...

VERHOOG : Natuurlijk. (*legt een hand op Attila's arm*) Ik wéét niet alleen alles... ik begrijp alles. Ik ben de psychiater van mevrouw. (*knikt naar de deur*)

ATTILA : Van háár? (*knikt naar de deur*)

VERHOOG : (*met betekenis*) En van hem...

ATTILA : Van hem...

VERHOOG : Dus u ziet...

ATTILA : Nee.

VERHOOG : Lieve vriend, u hoeft zich niet te schamen. Ik sta er op dat u zich niet schaamt. Schaamteloosheid - in een andere, meer positieve zin dan het woord uitdrukt - is het nieuwe begrip dat wij in deze eeuw, als kinderen, weer moeten leren.

ATTILA : Ja?

VERHOOG : Geloof u mij. Ik begrijp u volledig. Waarom kijkt u mij zo verbaasd aan? U weet toch wat psychiatrie is?

ATTILA : Natuurlijk. Deel 21. Psychiatrie. Gebied der geneeskunde, houdt zich bezig met ziekten, waarin de stoornissen der geestesuitingen op de voorgrond treden.

O mijn God! Ja!

VERHOOG : Volkomen juist. Dus...

ATTILA : Dokter! Mag ik u iets vragen?

VERHOOG : Daar ben ik voor.

ATTILA : (*gedreven*) Ik weet niet wat u hier komt doen, ik begrijp helemaal niets meer,

maar ik ben blij dat u er bent. Dokter, ik geloof dat ik abnormaal ben.

VERHOOG : Wij zijn allemaal abnormaal, dat is normaal. Gaat u door.

ATTILA : Dokter... *(hij slikt)* Ik ga mijn hotelkamer in... daar... en er ligt een naakte vrouw in bed.

VERHOOG : Natuurlijk, ja.

ATTILA : Dat is niet natuurlijk! Kijk, dokter, het is maar een idee, wat vindt u hiervan: die vrouw is er helemaal niet, het is mijn eigen gefrustreerde ziel, die haar geschapen heeft, ik zal u zeggen wat het is: mijn eenzame drift heeft zich opgekookt tot het explosieve punt... en nu heb ik hallucinaties... erotische delirium tremens... ik droom ze niet meer... ik maak ze... o God... dokter... *(hij zakt neer aan de schouder van de arts)*

VERHOOG : Arme jongen... arme Justus...

ATTILA : Ik heet geen Justus...

VERHOOG : *(tot het publiek)* Weigering tot zelfidentificatie, een bekend vluchtfenomeen. *(tot Attila)* Arme jongen, luister nou eens... kom hier... dan zal ik je alles uitleggen...

(hij leidt hem naar de bank in de gang, ze gaan daar zitten, Verhoog praat, in de kamer rekt Teresa zich uit)

TERESA : Ik val altijd in slaap als ik aan hevige emoties ten prooi ben. Het is een soort van vlucht natuurlijk. Ik moet één ogenblik wakker geweest zijn... ik zag Justus... en als een kind ben ik weer ingeslapen... aan de ene kant voelde ik; zo móést hij zijn, niet anders, alles is nu goed nu... aan de andere kant had ik angst natuurlijk... om mij zo meteen al... helemaal te geven... Ja, daarom vertederde het mij zo... dat kuise gebaar... waarmee hij mijn dekens... O lieve Justus... *(ze drukt de dekens tegen zich aan)*

(Een gil weerklinkt, de deur van de klerenkast gaat open en Adelaide verschijnt, ze slaat wild om zich heen)

ADELAIDE : Weg... weg... weg... weg...

(Teresa gilt geschrokken)

Weg... weg... weg... weg...!

TERESA : Waar komt u vandaan?

ADELAIDE : *(slaat om zich heen)* Een wesp! Weg! Weg!

TERESA : Jakkas, een wesp! *(duikt onder de dekens)*

ADELAIDE : Weg! *(ze kijkt de wesp na die kennelijk weg vliegt)* Oef... Hij is weg.

TERESA : *(duikt op)* Echt?

ADELAIDE : Ja.

TERESA : Godzijdank. Wat doet u hier?

ADELAIDE : Datzelfde wilde ik u vragen. *(haalt een pistooltje uit haar tas)*

Gewetenloos zedeloos loeder.

TERESA : *(gilt)* Aaah! *(dan met een schok)* Adelaide!

ADELAIDE : Precies. *(gaat op de rand van het bed zitten)* Wat zei hij? Ik kon niets horen in die kast: wat zei hij? Waarom is hij weggegaan? Wanneer komt hij weer terug? Ik wil alles weten. Een verschrikkelijke woede is in mij en die moet gevoed worden. Ik heb mezelf bezworen vandaag: ik schiet hem neer. Maar het valt niet mee om woedend te blijven als je vijf uur in zo'n kast staat. Een kop koffie, dat zou het minste zijn.

TERESA : Neem me niet kwalijk. *(neemt de hoorn van de telefoon op)*

ADELAIDE : En denk er om. *(richt haar pistool op Teresa)*

TERESA : Hallo? Twee koffie graag. Kamer 23. *(legt neer)*

ADELAIDE : Dank u zeer.

TERESA : Zeg toch gewoon Teresa. Mag ik Adelaide zeggen?

ADELAIDE: Als je wilt. *(staat op)* Ik ben zo ongelukkig. En ik heb zo'n honger. Zouden ze taartjes hebben in dit merkwaardige etablissement? *(wanhopig)* Oh!

Wat is het beschamend om zo te staan, met een pistooltje in de hand! En toch...

TERESA : *(heeft hoorn weer opgenomen)* En twee gebakjes graag. Ja, met slagroom. Dank u.

ADELAIDE : Het moet. *(draait zich om)* Teresa, hoe vond je hem toen je 'm zag? Een teleurstelling?

TERESA : Integendeel. Verrukkelijk!

ADELAIDE : Hoe is het mogelijk...

TERESA : Precies zoals ik me hem had voorgesteld.

ADELAIDE : Wonderbaarlijk. En hoe vond hij jou?

TERESA : Ik dacht... dat ik hem beviel.

ADELAIDE : Waarom dan toch? Als ik het maar begreep! Deze hele geschiedenis is mij onbegrijpelijk!

TERESA : Wie niet?

ADELAIDE : Ik ben een redelijk persoon, ik heb iets van de wereld gezien, ik heb een zekere fantasie. Maar in dit geval... nachten en nachten heb ik nagedacht... ik kan het niet begrijpen... En zo sta ik, op een regenachtige woensdagavond... in een kast met een pistool... *(ze begint te snikken)*

TERESA : Lieve Adelaide...

ADELAIDE : Hoe durf je medelijden met me te hebben! Jij hebt hem nu... dadelijk komt hij bij jou en dan...

TERESA : Dan schiet jij hem neer.

ADELAIDE : *(houdt op met snikken)* Dat is waar.

TERESA : Zie je nou wel!

ADELAIDE : Maar wat heb ik daarna nog over!

TERESA : En ik?

(ze staren elkaar aan, snikken allebei. Buiten op de gang staan dr. Verhoog en Attila van de bank op)

VERHOOG : Dus nu begrijp je alles, nietwaar?

ATTILA : Ik heb een hoog zoemgeluid in m'n oor, dokter. *(hij peutert in z'n oor)*

VERHOOG : Alles helder als glas?

ATTILA : Een hoge, voortdurende zoem. Ik heb ieder woord dat u zegt gehoord en toch... *(hij schudt het hoofd)*

VERHOOG : Maar je begrijpt het hè? En je weet wat ik je vraag. Tederheid, liefde, geestelijk contact, maar zelfbeheersing aan de rand van de vleselijke afgrond. Alleen het gesprek, de dialoog, maar niet de botte lusten. Ik heb vertrouwen in je, Justus, ga je gang.

ATTILA : Ik heet geen Justus, geloof ik.

VERHOOG : Justus, zeg ik, ga je gang. Succes. En denk er aan: zoals wij psychiaters

dat noemen, sublimatie. *(gaat af)*

ATTILA : *(voor zich uit)* Sublimatie. Het rechtstreeks in damp-vorm overgaan van vaste stoffen, zonder dat daarbij smelten optreedt. *(verbaasd)* Hè? *(denkt na)* Je kunt 't overdrachtelijk opvatten misschien...?

HENNY : *(komt op met blad waarop twee koffie, twee gebakjes)* Zal ik het binnen neerzetten?

ATTILA : Wat?

HENNY : Mevrouw heeft 't besteld.

ATTILA : O God, ze is wakker. *(snel)* Hoor eens, zou je even naar me willen luisteren?

HENNY : Dan wordt de koffie koud, meneer.

ATTILA : *(haastig, bedrijvig)* Hier, hier! Jij een taartje, ik een taartje. Hou je van slagroom?

HENNY : Ja, meneer. Maar wat zal mevrouw zeggen?

ATTILA : Hoe moet ik dat weten? Luister...

HENNY : Zal ik inschenken? *(doet dit)*

ATTILA : Luister nou: probeer me precies te volgen, het is verschrikkelijk belangrijk.

HENNY : Suiker en melk?

ATTILA : Nee! Ja! *(loopt op en neer)* Stel je voor: de vrouw van een miljonair, een echte, een man met miljoenen en miljoenen...

HENNY: *(hapt in taartje)* U ook een taartje?

ATTILA : Luister nou! De vrouw van een miljonair zet een advertentie in de krant, hoor je, een advertentie in de krant... *(hij vertelt verder)*

(in de kamer zijn de twee vrouwen met elkaar aan de praat geraakt)

TERESA : Het was een hele kleine advertentie: "eenzaam kruidje-roer-me-niet zoekt partner om het leven nieuwe inhoud te geven. Wil in het geheim opbloeien tot papaver. Brieven onder de A van axolotl."

ADELAIDE : Axolotl?

(op de gang)

HENNY : Axo... wat?

ATTILA : Axolotl. Mexicaanse salamander, in staat tot gedaanteverwisseling, wat geconstateerd werd in een Parijs aquarium in 1865. Een wonderlijk beest.

HENNY : Wat een onzin voor de vrouw van een miljonair. Alsof je dan niks anders aan je kop hebt.

ATTILA : Er schijnt een reden voor geweest te zijn. Haar man, hoe zal ik het zeggen... eh...

HENNY : Nou?

(in de kamer)

TERESA : Mijn man verwaarloost mij. Oh, niet op de gebruikelijke manier. Vanaf de maan bekeken, met een telescoop, zou alles in orde zijn. Maar, Adelaide, ik heb een romantisch hart. Ik ben opgevoed op het Instituut voor Jongedames in Montreux, wij lazen ons blind onder de dekens, buiten viel de sneeuw en onder de dekens zwoeren wij dat wij hartstochtelijk zouden liefhebben. Wij lazen Rabindranath Tagore: "Ik wil drinken en naar de haaien gaan!" Oh, Adelaide, ken je dat gevoel?

ADELAIDE : Nee.

(op de gang)

ATTILA : Ik antwoordde op die advertentie. Nee, nee, natuurlijk niet ik, maar Justus! De eigenaar van een boekwinkel in Zandvoort vreemd genoeg - waarom vreemd eigenlijk? Hij antwoordde dus, een briefwisseling ontstond, maar het eigenaardige was... hoe zal ik het zeggen...

(in de kamer)

ADELAIDE : Schaamte?

TERESA : Ja... schaamte... verlegenheid... we durfden elkaar zelfs geen foto te sturen... iets ondenkbaars haast in deze ruwe wereld... Je zou zijn brieven moeten lezen, Adelaide...

ADELAIDE : Ik sta verbaasd. Hij schreef?

TERESA : Tien pagina's per keer. De meest verrukkelijke dingen... Ik herinner me... (*ze declameert*) "Wat is mijn leven? Een klein hondje, een bastaard met een mank pootje, loopt op een koude middag tussen de plassen door op het verlaten Amstelveld. Dat hondje, dat ben ik...". Prachtig, hè?

ADELAIDE : En dat schreef Justus?

TERESA : Ja...

ADELAIDE : Wat walgelig! Neem me niet kwalijk. Waar zou de koffie toch blijven?

(*op de gang*)

ATTILA : Deze afspraak was het gevolg. Het gevolg van een teder opgebouwde hartstocht gedurende 187 brieven. De vrouw van een miljonair met een pocketboekventer uit Zandvoort... Daar! Binnen!

HENNY : (*laatste hap slagroom*) En u bent dus die Justus niet?

ATTILA : Nee!

HENNY : Echt niet?

ATTILA : Nee! Ik ben Attila Galop, ik heb nog *nóóit* brieven geschreven aan een miljonair... (*slaat zich voor het hoofd*) Waarom eigenlijk niet?

HENNY : En wat nu?

ATTILA : Als ik het maar wist! Die dokter...

HENNY : Dokter?

ATTILA : Haar psychiater... weet alles... Ik ben totaal verward...

HENNY : Waarom gaat u niet gewoon naar die mevrouw toe en zegt u dat 't uw kamer is?

ATTILA : De eenvoud van het genie. Nee! Ze denkt dat ik Justus ben! Ze wil niet gelóven dat ik een ander ben.

HENNY : Hebt u dan geen bewijzen?

ATTILA : Mijn Encyclopaedia Systematica Universalis. Mijn papieren. Mijn identiteitskaart. Ja!

HENNY : Nou dan?

ATTILA : Je bent een rots van gezond verstand. Ik dank je zeer. Ik zou voor je willen neerknielen, maar ik moet verder. Je kunt af ruimen. Dag. (*hij gaat naar de deur*)

(Henny neemt het blad op en gaat weg. in de kamer)

TERESA : *(de hoorn tegen het oor)* Ze zeggen dat 't kamermeisje al lang onderweg is.

ADELAIDE : Nou ja! Een schandaal!

(Attila klopt)

Dat zal ze zijn.

TERESA : Moet ze jou wel zien eigenlijk? Adelaide?

ADELAIDE : *(schrikt)* Je hebt gelijk. Eén moment. *(duikt weer in de kast)*

ATTILA : *(klopt weer)* Mevrouw! Hallo! Mevrouw!

TERESA : Binnen.

(Attila treedt binnen, ze schrikt, vinger voor de mond)

Ooooh! Pssst!

ATTILA : Wat is er?

TERESA : Sst! *(hardop)* Ja, dank u wel. Zet u maar neer. Wat een schandaal, de bediening hier. *(wenkt hem nader)* Mag ik even kijken? Bah! De koffie is koud... *(fluistert)* Ga weg! Vlug! Adelaide is hier!

ATTILA : Adelaide?

TERESA : Vlug nou! *(hardop)* En die taartjes! Foei!! Nee, nee, lieve kind, breng dat nog maar eens opnieuw. *(zachtjes)* Met een pistool!

ATTILA : Een pistool!

TERESA : *(hardop)* En ga nu maar gauw, meisje, anders bel ik de gerant. Vlug, zeg ik je. Weg weg. *(wuijt dringend)*

ATTILA : Mijn geduld is ten einde. *(zet zich in postuur, midden in de kamer, luid)* Ik wens een verklaring af te leggen. Mijn naam is Attila Galop. Ik ben vertegenwoordiger van de Encyclopaedia Systematica Universalia. Ik heb deze kamer gehuurd. *(wanhopig)* Dit is mijn kamer. Deze kamer is mijn kamer. Daar is mijn koffer. Daar is mijn andere koffer. *(hij pakt ze)* Het zijn allebei mijn eigen, eigen koffers...

TERESA : In godsnaam, stil nou!

ATTILA : Hier, in deze koffers zitten tien delen van de Encyclopaedia Systematica Universalia...

TERESA : Dit wordt moord en doodslag. Geef me mijn negligé daar, alsjeblieft.

ATTILA : Wat zou een boekenwurm uit Zandvoort moeten met de Encyclopaedia Systematica Universalia, die niet eens via de detailhandel verkocht mag worden, mag ik u vragen? Alstublieft. *(geeft haar het negligé)* Hier is zo'n kloek, ingenaaid deel, 1237 bladzijden zwaar, gevuld tot aan de rand met menselijke kennis. Dat is toch iets anders dan een Bezig Bijtje op de boulevard...

(Teresa heeft het negligé aangetrokken, verrijst uit bed, elegant en dichterbij.)

(siddert) Mijn God!

TERESA : Justus, lieveling... *(ze klemt zich aan hem vast)* Je bent in gevaar!

ATTILA : Wat anders? Ik sta hier, Attila Galop, en een miljonair, gehuld in een doorzichtig negligé, 'klemt zich aan mij vast, noemt mij lieveling, al noemt ze mij ook Justus... Dit is zo'n onuitsprekelijk, verwarrend moment, hoe kan dat anders zijn dan gevaarlijk?

TERESA : Je bent een fantast, Justus, alsof ik dat niet weet, uit je brieven. En denk je niet dat ik ook zou willen wegdromen, hier aan je zij, zonder te denken aan de koude werkelijkheid? Maar het kan niet, begrijp het, Justus... *(fluistert)* Adelaide is hier. Met een pistool, ze wil je neerschieten.

ATTILA : Denkt u dat ik nog iets kan volgen op deze dag? Als u zegt dat het zo is, geloof ik 't graag.

TERESA : Ga dan weg!

ATTILA : Waarom? Wat is droom, wat is werkelijkheid? Pistolen, negligés, wat valt daar nog te kiezen?

TERESA : Je hebt gelijk! Laten we elkaar omhelzen en vergeten waar we zijn. Lieveling, kus me...

ATTILA : Pardon?

TERESA : Kus me... *(ze drukt zich tegen hem aan en kust hem hartstochtelijk)*

ATTILA : *(komt na lange tijd boven, wankelend)* Oooh... Teresa...

TERESA : En er is géén schot gevallen. Je hebt getriomfeerd, Justus, jouw droom is sterker dan de werkelijkheid. Kus me nog een keer...

ATTILA : Werkelijk?

(Teresa kust hem weer, op de gang naderen in grote opwinding dr. Verhoog en Justus)

VERHOOG : Nee, nee, u moet het verkeerde kamernummer hebben, die kamer is bezet, ik wéét het.

JUSTUS : Natuurlijk is die kamer bezet, maar waarom...?

VERHOOG : Ik moet u tegenhouden, meneer. Als het moet, dan lijfelijk.

JUSTUS : Lijfelijk?

VERHOOG : Nee. Bij wijze van spreken. Ik ben Dr. Verhoog, psychiater, de géést is mijn terrein. Ik waarschuw u, wat u nu gaat doen staat gelijk aan móórd.

JUSTUS : Moord?

VERHOOG : Ook weer niet lichamelijk, maar geestelijk. Daar binnen, meneer, wordt een menselijk contact gelegd, twee gewonde zielen koesteren zich aan elkaar, platonische kruisbestuiving als genezing, het mooiste wat er is, een fijnzinnig mechanisme. En dan wilt u met uw grove vergissing....!

JUSTUS : Wat zei u? Daar binnen zijn twéé personen?

VERHOOG : Ja. Twee. Een mannetje en een vrouwtje. De basis van onze mensheid.

JUSTUS : En zij is mevrouw Teresa Ballecoet?

VERHOOG : Hoe weet u dat?

JUSTUS : Hoe weet u dat? Ik heb een.... Kan ik u vertrouwen?

VERHOOG : Beroepsmatig.

JUSTUS : *(buigt zich vertrouwelijk voorover)* Ik heb een hoogst persoonlijke afspraak met mevrouw. *(nervus)* Wilt u werkelijk beweren dat er al iemand is?

VERHOOG : U had een afspraak? *(hij is verbijsterd)*

JUSTUS : Een schriftelijke.

VERHOOG : U bent.... U bent Justus Boll?

JUSTUS : Hoe weet u dat allemaal?

VERHOOG : Oh, mijn hemel... *(hij kan niet meer)*

JUSTUS : *(wanhopig)* Wat betekent dit? *(pakt hem bij de revers)* Wie bent u? Wat doet

u hier?

VERHOOG : Ik ben arts! (*rukt zich los, richt zich in zijn volle lengte op*) Ik ben Dr. Verhoog, psychiater, de redder van menselijke zielen, denk aan uw ziel, Justus Boll! Blijf staan! Geen stap verder naar die kamer. Hier moet ik ingrijpen, vóór er onherstelbaar ongeluk geschiedt. (*hij gaat naar de deur*)

JUSTUS : (*schaapachtig*) U kent mevrouw Ballecoet?

VERHOOG : Ieder hoekje van haar ziel. (*hij klopt*) Blijf daar. Denk er aan.

(*in de kamer neemt de eindeloze kus een einde*)

ATTILA : Wie is dat?

TERESA : Hallo?

VERHOOG : Doe open! Mevrouw! Snel!

TERESA : Dat lijkt wel...

VERHOOG : Ja! Ik ben het! Dr. Verhoog! Doe open! Snel!

TERESA : Mijn God... Dr. Verhoog... wat nu... (*kijkt radeloos rond*) Je moet weg...

ATTILA : Dr. Verhoog?

TERESA : Hij mag je niet zien...

ATTILA : Waarom niet?

TERESA : Alsjeblieft! Weg! Weg! (*in paniek*) Ga weg!

ATTILA : Zoals je wilt. (*opent klerenkast*)

TERESA : Nee! Niet daar!

ATTILA : Waarom niet? (*kijkt de kast in, verbaasd maar hoffelijk*) Goedenavond. (*stapt de kast in en sluit de deur achter zich*)

TERESA : O nee! Lieve hemel! (*stopt de vingers in haar oren*)

VERHOOG : Mag ik? (*opent de deur*) Mevrouw...

TERESA : Dokter...

VERHOOG : Staat u me toe... een ogenblik...

TERESA : Hoe komt u hier?

VERHOOG : U bent alleen?

TERESA : Ja. Waarom?

VERHOOG : Merkwaardig, ik dacht toch... (*schudt het hoofd*) Het is een verwarrende dag...